

Rüzgar Ay Ve Tanrı

– NilgünArıkan • 02 Kasım 2012

yaşamı küçümsüyorum

kertenkele bunu biliyor...

denizde boğulurcasına zarif
gözlerini gözlerime yasla

eşzamanlı
terkedildik

neden lerden uzaklaştı cevaplarımız

ben anımsıyorum limanın ışıklarını
fenerin kapıları açık

.....

acıya dönüşüyor bakışlarında hışırtı
ulaşamıyorum
kum dolmuş sevince
ellerim tutmayı başaramıyor adını
acıya efsunlu
her iklime sevdalı
asitlenmiş bir kaygı olup
kurşun gibi döşeniyorsun dibime

bir tren ıslığından kaçıp
yüzünde oyunlara başlamış rüzgar
göğü çatlatan
ılık meltem, göbeğinin altından gelen fırtına
tuzlu bir yalnızlık, hissiyatsız bir günah gibi kısacık
issizlik,,
henüz terketmemiş merhamet seni
belki kanıyor toprağının kuyuları
uyuyor belki cehennemlik pusulan

rüzgarların oyun dünyası var gözlerinde
deri-ne gömdüğün uzak denizlerin kasırgası
en siyah ölmeler bekler tuzlu gözyaşını
gizleyemiyorsun hüznün ikeye bölünen çılgılığını

adını biliyorum bu bakışların

yaşamı küçümsüyorsun
bilinçaltının suç ortağımı

çocukluğumuzu arayan efkarlı poyraz
ağır abilikle oturan aydede
arşın uzağından seslenen üzgün tanrı
hepsi ve sen bir yenilenme düşünde

geçmişte ne varsa geride kalan
sisli bir kadehe dökelim
şu akordeonun bir ucundan tut
uzun çözünelim anılara

içindeki ilkel tekmelesin benliğini

bazı köpekler koruyucusudur şehrin
bak sesli havlıyorum
hav
hav hav
hav hav havvvvv
ısıyorum ölememezliliğin biriktiği lirik aklını...

aynada ilkel benliğinizi hiç gördünüz mü?